

Forfatter: Grundtvig, N. F. S.

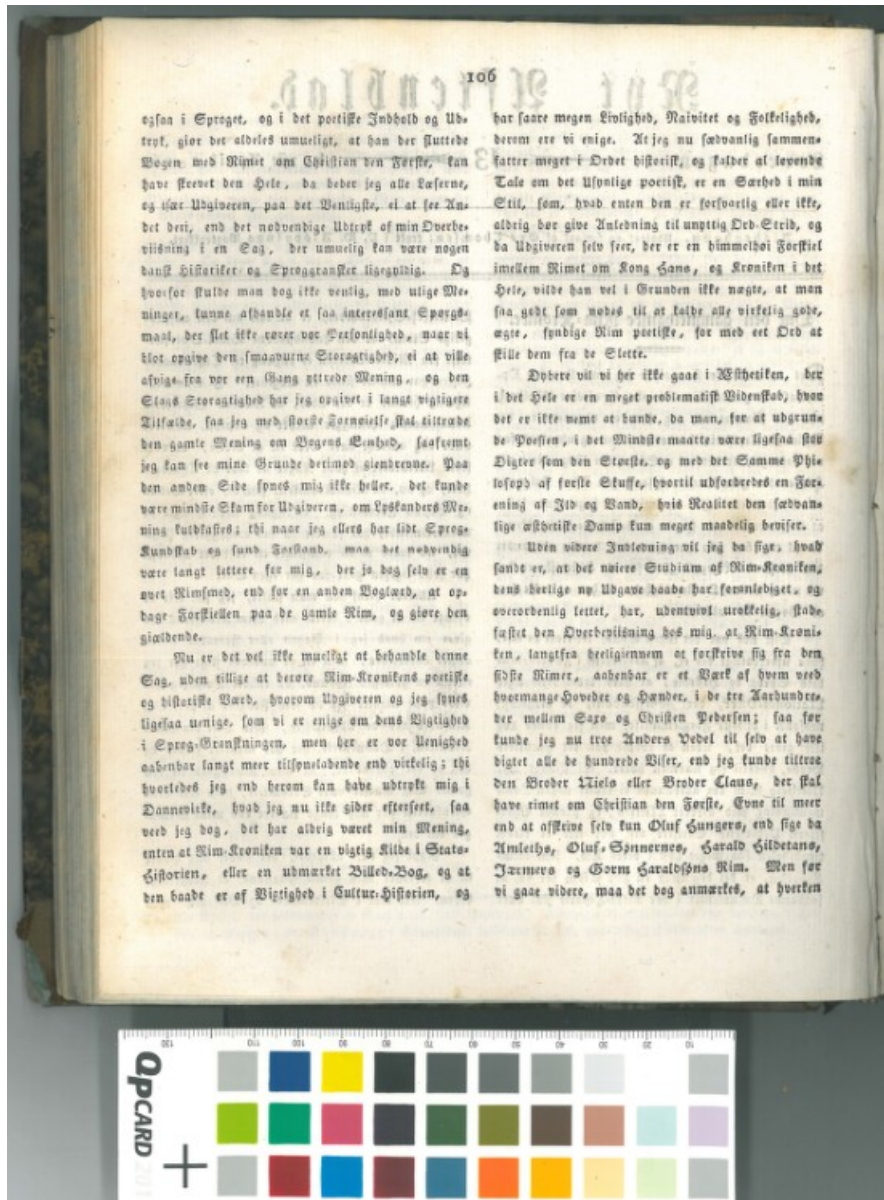
Titel: Udrag fra Om den gammeldanske Rim-Krønike

Citation: Grundtvig, N. F. S.: "Grundtvigs værker", i Grundtvig, N. F. S.: *Grundtvigs værker*, Faculty of Arts, Aarhus University, s. 106. Onlineudgave fra Grundtvigs Værker: https://tekster.kb.dk/catalog/gv-1826_429-txt-shoot-idm174/facsimile.pdf (tilgået 08. maj 2024)

Anvendt udgave: Grundtvigs værker

Ophavsret: Materialet er dedikeret til public domain. Du kan kopiere, ændre, distribuere og fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk dog altid at kreditere ophavsmanden.

[Læs CC0-erklæringen](#)

og som i Sproget, og i det poetiske Indhold og Ud-
 tryk, gjør det aldeles umueligt, at han der fattede
 Wegen med Hensigt om Christian den Fjerde, kan
 have skrevet den Helle, da debet jeg alle Kasterne,
 og alle Udgiveren, paa det Venligste, ei at for-
 det det, end det nødvendige Udtryk af min Overbe-
 viending i en Sag, der umuelig kan være nogen
 dansk Historiker og Sprogkantsler ligegyldig. Og
 hvorfor skulde man dog ikke ventlig, med ulige Me-
 ninger, kunne afhandle et saa interessant Spørgs-
 maal, der skal ikke være vor Personlighed, naar vi
 blot opgive den smaaordne Storsagtighed, ei at vilke
 afvige fra vor en Gang gittede Mening, og den
 Stats Storsagtighed har jeg opsiget i langt vigtigere
 Tilfælde, saa jeg med Høje Fornøielse skal tiltræde
 den gamle Mening om Wegens Endhed, saasomt
 jeg kan se mine Grunde derimod giendrende. Paa
 den anden Side synes mig ikke heller, det kunde
 være mindste Skam for Udgiveren, om Udførelsen af
 min Indsigt i thi naar jeg ellers har lidt Sprog-
 kundskab og sans Forstand, man det nødvendige
 være langt lettere for mig, der jo dog selv er en
 avet Krimfærd, end for en anden Vagtsæl, at op-
 dage Forfællen paa de gamle Rim, og giøre den
 giældende.

Nu er det det Hle umueligt at behandle denne
 Sag, uden villige at berøre Rim-Kronikens poetiske
 og historiske Værd, hvorom Udgiveren og jeg synes
 ligesaa uenige, som vi er enige om dens Vigtighed
 i Sprog-Grønningen, men her er vor Uenighed
 aabenbar langt meer tilspindende end virkelig; thi
 hvortæd jeg end herom kan have udtrykt mig i
 Danneelse, hvid jeg nu ikke gider efterføse, saa
 ved jeg dog, det har aldrig været min Mening,
 enten at Rim-Kroniken var en vigtig Klude i Stats-
 sigtorten, eller en udmærket Villed.Vog, og at
 den haade er af Vigtighed i Cultur.Historien, og

har faaet megen Erolighed, Malvitet og Følselighed,
 derom ere vi enige. Al jeg nu saadantlig sammens-
 fatter meget i Dødet historisk, og faldet af levende
 Tale om det Ufontige poetisk, er en Særhed i min
 Stil, som, hvid enten den er forføoelig eller ikke,
 aldrig har givet Anledning til umptig Deb.Scrib, og
 da Udgiveren selv ser, der er en dimmelhøi Forfælt
 imellem Rimet om Kong Hans, og Kroniken i det
 Helle, vilde han vel i Grunden ikke nægte, at man
 saa gædt som nedst til at laide alle virkelig gode,
 ægte, sunde Rim poetiske, for med eet Deb at
 fikle dem fra de Slette.

Døtere vil vi her ikke gaat i Høheiten, der
 i det Helle er en meget problematisk Videnskab, hvid
 det er ikke nemt at kunde, da man, for at udgrun-
 de de Posten, i det Mindste maatte være ligesaa fæl
 Digter som den Støtte, og med det Samme Phie-
 losoph af ferste Stusse, hvortil udføderedes en Jæ-
 ening af Tid og Vand, hvid Realitet den saadant-
 lige æktheds Damp kun meget maadelig bevæjer.

Uden videre Indledning vil jeg da hve: hvid
 fante er, at det senere Studium af Rim-Kroniken,
 dens æstetiske og Udgave haabe har fersmlebiget, og
 voreddentlig fættet, har, uidentivt uækkelig, fæde
 fæstet den Overbeviending hos mig, at Rim-Kroni-
 ken, langtsaa helliggiennem at fæskrive sig fra den
 Høje Rimet, aabenbar er et Værk af hvidt vord
 hvidmange Hoveder og Hænder, i de tre Aardundred,
 der mellem Saxe og Christen Pedersen; saa for
 kunde jeg nu tree Anders Vedel til selv at have
 digtet alle de hundrede Viler, end jeg kunde tiltræde
 den Broder Niels eller Broder Claus, der skal
 have rimet om Christian den Fjerde, Come til mere
 end at afstæve selv kun Oluf Jørgens, end fige da
 Amleth, Oluf, Spinneme, Harald Gildetans,
 Jærmers og Gorms Haraldsøns Rim. Men for
 vi gaat videre, man det dog anmærket, at hvidten